

Καστορίας Καλλίνικος: Η αγία Παρασκευή στην κατάσβεση της πυρκαϊάς

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Καστορίας](#)

• Τοῦ Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Τὴν παραμονή τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἄκουσα καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἐπισκοπεῖο πυροσβεστικά ἀεροπλάνα νὰ ἐφοδιάζονται μὲ νερό ἀπὸ τὴν λίμνη τῆς Καστοριᾶς. Ἄνοιξα τίς εἰδήσεις γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει. Εἶχε ἀνάψει πυρκαϊά σέ δασική ἔκταση μεταξύ τῆς Οἰνότης, τῆς Ἀγίας Κυριακῆς καὶ τῆς Ἱεροπηγῆς. Τηλεφώνησα στοὺς Ἱερεῖς καὶ σέ γνωστούς μου στὴν περιοχή γιὰ νὰ μάθω λεπτομέρειες.

Εἶχα λίγο χρόνο μέχρι τὸν ἑσπερινὸ τῆς ἑορτῆς στό Ἄργος Ὀρεστικό, καὶ ἀποφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς γιὰ νὰ δῶ τὸ μέγεθός της καὶ νὰ εὐχηθῶ στοὺς ἀγωνιζόμενους πυροσβέστες.

Πήρα μαζί μου τό ιερό λείψανο τῆς ἁγίας Παρασκευῆς.

Μέ τό ἐπισκοπικό αὐτοκίνητο καί μέ ὁδηγό τόν Διάκονό μου π. Νικόδημο, δέν ἤμουν σίγουρος γιά τό πόσο κοντά μποροῦσα νά φθάσω στό μέτωπο τῆς φωτιᾶς, στόν τόπο ὅπου ἐπιχειροῦσαν οἱ Πυροσβέστες.

Τελικά κατάφερα νά φθάσω λίγα μέτρα ἀπό τό κύριο μέτωπο τῆς φωτιᾶς. Ἐκεῖ, ἀφήσαμε τό αὐτοκίνητο, πήρα μαζί μου τό ιερό λείψανο, καί περπατήσαμε μέχρι τό σημεῖο τῆς μάχης τῶν Πυροσβεστῶν μέ τίς φλόγες. Ἐκεῖ ἦρθε καί ὁ Ἱερέας τῆς Οἰνόης π. Φώτιος, φέρνοντας νερά καί ἀναψυκτικά γιά τούς ἀγωνιζόμενους στήν κατάσβεση τῆς φωτιᾶς.

Προσωπικά, εἶχα συμμετάσχει ὡς στρατιώτης σέ ἐπιχειρήσεις κατάσβεσης πυρκαϊῶν, ἀλλά στό τμήμα ἀποτροπῆς ἀναζωπύρωσης. Τώρα, γιά πρώτη φορά βρέθηκα στό μέτωπο τοῦ πυρός, ἐκεῖ ὅπου ὑψώνονται ἀπειλητικές καί μέ φοβερό ἦχο οἱ φλόγες. Ἦταν κάτι συγκλονιστικό.

Μέ μεγάλη συγκίνηση λιτάνευσα τό ιερό λείψανο μεταξύ τῶν Πυρο-σβεστῶν, εὐλογώντας αὐτούς καί τούς πιλότους τῶν ἀεροπλάνων, γιά νά ἔχουν δύναμη, καί «ἐξόρκιζα» τίς φλόγες γιά νά ὑποχωρήσουν.

Ἡ συγκίνηση ὀφειλόταν πρῶτον, στήν συνειδητοποίηση τῆς δύναμης τῆς φωτιᾶς πού προκαλεῖ φόβο καί ταλαιπωρία στόν ἄνθρωπο καί καταστροφή στήν φύση πού ἔπλασε λίαν καλή ὁ Δημιουργός. Καθώς καί στήν συνειδητο-ποίηση τῆς ἀνευθυνότητας ἢ καί σκληρότητας τῶν ἀνθρώπων πού τυχόν γίνονται πρόξενοι τέτοιων καταστροφῶν.

«Αἰσθανθήκαμε βαθύτατο πόνο ἀπό τήν καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀπό τίς κραυγές τῶν δένδρων καί τῶν δασῶν. Ὁ θόρυβος πού δημιουργεῖτο ἀπό τήν καύση τῶν δένδρων ἦταν ὁ ἀναστεναγμός, τά «οὐρλιαχτά» τῆς φύσεως καί τῶν δένδρων ἀπό τήν μανία τῶν βιαστῶν ἀνθρώπων. Αὐτό αἰσθάνονται ὅσοι ἔχουν μιᾶ ἐσωτερική εὐαίσθησία. Κλαῖνε καί τά δένδρα καί ἡ φύση ἀναστενάζει ἀπό τήν μανία τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ μέσα στήν φύση ὑπάρχει ἡ οὐσιοποιός καί ζωοποιός ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ» (Ναυπάκτου Ἱερόθεος, «Ἡ φωτιά καί οἱ βιαστές»).

Δεύτερον, ὀφειλόταν στήν αἴσθηση τῆς φιλανθρωπίας τῶν Ἀγίων, οἱ ὁποῖοι σέ ὅλη τους τήν ζωή θρηνοῦσαν γιά τήν θνητότητα καί τά πάθη τῶν ἀνθρώπων καί τήν φθορά πού ἔχει εἰσέλθει στήν φύση, προσευχόμενοι πάντα στόν Θεό γιά τούς ἀνθρώπους καί τά εἰρηνικά τους ἔργα. Οἱ Ἅγιοι ἦταν καί εἶναι οἱ ἰσορροπημένοι, οἱ μεγαλύτεροι, οἱ πιό εὐαίσθητοι «οἰκολόγοι».

Τρίτον, στό γεγονός ότι αίσθανόμουν μέρος τής μακραίωσης παραδό-σεώς μας, πού αντιμετωπίζει μέ λιτανείες καί εϋχές τίς σκληρές καί θανατηφόρες καταστάσεις καί τά άκραία φυσικά φαινόμενα. Έχοντας μάλιστα άκούσει τίς περιγραφές τής άποτροπής μιās μεγάλης πυρκαϊάς κοντά στό Άργος Όρεστικό, μέ τήν λιτάνευση ιερών λειψάνων άπό τόν προκάτοχό μου μακαριστό Μητροπολίτη Γρηγόριο Γ΄ (Παπουτσόπουλο).

Ίδιαιτέρως αίσθανόμουν μέρος τής σοφής όρθόδοξης παραδόσεώς μας, ή όποία γνωρίζει τήν βασική θεολογική άρχή τής συνέργειας. Δηλαδή, ότι στά ανθρώπινα πράγματα χρειάζεται πάντα ή συνέργεια Θεοϋ καί ανθρώπου. Ό άνθρωπος νά πράττει τά ανθρώπινα καί ό Θεός τά θεϊκά. Στήν παράδοσή μας σέ κάθε ενέργειά μας καταβάλλουμε τόν δικό μας κόπο, ζητώντας τήν βοήθεια τοϋ Θεοϋ διά τών Αγίων Του, εϋχαριστώντας Τον καί δοξολογώντας Τον μετά τήν έκβαση. Έτσι, έργαζόμαστε καί δοξολογοϋμε τόν Θεό· κτίζουμε καί προσευχόμαστε· τρεφόμαστε καί εϋχαριστοϋμε τόν Θεό· πηγαίνουμε στόν ιατρό καί προσευχόμαστε.

Τέλος, ή συγκίνησή μου όφειλόταν στόν σεβασμό πού έδειξαν οί άγωνιζόμενοι στήν πυρόσβεση πρός τήν άγία Παρασκευή. Ίδιαιτέρως όταν σέ μία στιγμή άκουσα τόν έπικεφαλής νά φωνάζει: «Μή φοβάστε! Η άγία Παρασκευή είναι μαζί μας!».

Παρακολούθησα γιά άρκετή ώρα τίς τιτάνειες προσπάθειες τών άνδρων τής Πυροσβεστικής, αλλά καί τών χειριστών τών μηχανημάτων τής Άντιπεριφέρειας (ήταν παρών ό κ. Άντιπεριφερειάρχης) καί τοϋ Δήμου (ήταν παρόντες Άντιδήμαρχοι), καί τών κατοίκων πού βρέθηκαν εκεί, νά θέσουν τήν φωτιά υπό έλεγχο. Μέ τόν συντονισμό τών έπικεφαλής τους (τοϋ Στρατηγοϋ τών Ίωαννίνων Χριστοφόρου Μπόκα, μέ τόν όποϊον συνομίλησα τηλεφωνικώς τήν άλλη ήμέρα, τοϋ

Πυράρχου Ἰωάννη Ἀμανατίδη, τοῦ Διοικητῆ Δημητρίου Παπουτσίδη καί τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν) ἔτρεχαν πάνω-κάτω μέσα στά δένδρα, μέ ματωμένα ἀπό τά κλαδιά τά χέρια πολλῶν, μέ τίς μάνικες πού δίπλωναν καί ξεδίπλωναν ὁμαδικά, μιλοῦσαν στούς ἀσυρμάτους, λάμβαναν καί ἐκτελοῦσαν ἐντολές. Ἐνῶ τά ἐναέρια μέσα περνοῦσαν κατὰ κύματα καί περιορίζαν τίς φλόγες.

Ἐγώ ἔφυγα μετά ἀπό ὥρα γιά τόν Ἑσπερινό τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς στό Ἄργος Ὀρεστικό, ὅπου ἔφθασα καθυστερημένος, ἔχοντας στόν νοῦ μου ὅλες αὐτές τίς εἰκόνες καί τούς ἀνθρώπους πού ἔμειναν στό μέτωπο τῆς φωτιᾶς, καί εὐχήθηκα δημοσίως γιά ὅλους τούς ὑπευθύνους καί ἐργαζο-μένους στήν Πολιτική Προστασία τῆς Πατρίδος μας.

Ἔμαθα ὅτι τελικά ἡ φωτιά ἦταν πολύ μεγάλη· τό δάσος καί τό εὐφλεκτον περιβάλλον πολύ ἐκτεταμένο· ὅτι ὅλη τήν νύχτα οἱ ἄνδρες ἔδιναν μάχη μέ τίς φλόγες. Ἔμαθα ὅτι ἔφθασαν στό σημεῖο νά συζητήσουν τήν ἐκκένωση τῶν γειτονικῶν χωριῶν, ἀλλ' ὅμως τελικά ἡ φωτιά περιορίσθηκε στό πεδίο πού εἶχε κάψει γιά νά «ξεψυχήσει» τήν ἄλλη ἡμέρα μετά ἀπό τήν νέα ἐπιχείρηση τῶν ἐναέριων μέσων. Δόξα τῷ Θεῷ!

*

Σκεπτόμουν, μετά τήν ἐμπειρία αὐτή, ὅτι σέ αὐτές τίς δύσκολες καταστάσεις, ἐκδηλώνεται ὁ ἡρωϊσμός, ἡ αὐτοθυσία, ἡ συνεργασία καί ἡ ἀνιδιοτέλεια τῶν ἀνθρώπων τῆς Πολιτικῆς Προστασίας καί τοῦ λαοῦ, καί ἀναπέμπονται εὐχές καί ἱκεσίες στόν Θεό, διότι οἱ ἄνθρωποι κατανοοῦν τά ὅρια τῶν δυνατοτήτων τους.

Καί συζητώντας μέ τούς συνεργάτες μου, σκεφθήκαμε ὥστε σέ παρόμοιες καταστάσεις, τίς ὁποῖες ὅλοι ἀπευχόμαστε, ἀλλά ἡ κλιματική ἀλλαγή μᾶλλον θά τίς προκαλεῖ ἢ τοῦλάχιστον θά τίς διευκολύνει, νά εἶναι πάντα παροῦσα ἡ τοπική Ἐκκλησία, μέ τίς εὐχές της, τά ἱερά λείψανά της καί μέ τήν παροχή ἀναγκαίων ἐφοδίων πρὸς ἐνδυνάμωση καί παράκληση τῶν ἀνθρώπων πού ἀγωνίζονται στήν πρώτη γραμμή.

*

Ζώντας μέσα στήν πολύτιμη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀντιμετωπίζουμε τίς δύσκολες αὐτές καταστάσεις, πού βλέπουμε νά πληθαίνουν σέ ὅλο τόν κόσμο, μέ τήν παράκληση τῶν λόγων τοῦ Πνεύματος, ὅπως μέ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ γὰρ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τήν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τόν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. οἶδαμεν γὰρ ὅτι

πάσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. η´).

